

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně Mgr. Evy Šonkové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, č. j. JMK 73950/2016, sp. zn. S-JMK 65990/2016/ODOS/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 29 A 107/2016 - 32,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 29 A 107/2016 - 32, **se zrušuje**.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, č. j. JMK 73950/2016, sp. zn. S-JMK 65990/2016/ODOS/Př, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2016, č. j. ODSČ-91279/15-34, **se zrušuje**.
- V. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- VI. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. ODSČ-91279/15-34, shledal žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dál jen „zákon o silničním provozu“ nebo „silniční zákon“), za což mu uložil pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč. Tyto delikty měly spočívat v tom, že nezjištěný řidič se ve dnech 5. 12. 2014 a 17. 12. 2014 dopustil neoprávněného zastavení nebo stání. Rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda v mezidobí přijatá nová právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. Po prostudování změn v relevantní právní úpravě konstatoval, že tomu tak není, neboť jak skutková podstata předmětného správního deliktu (včetně konstrukce objektivní odpovědnosti fyzické osoby), tak i zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.

[4] K námitce prekluze správního deliktu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20, a dospěl k závěru, že na věc dopadá § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá lhůta byly v tomto případě zachovány. K promlčení tak nedošlo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel mimo jiné tvrdí, že před zahájením správního řízení došlo k prekluzi přestupku. V mezidobí totiž došlo ke změně právní úpravy, kterou byl krajský soud povinen reflektovat z úřední povinnosti. Bylo třeba vycházet ze zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“), který v § 30 stanoví promlčecí dobu 1 rok. Poslední skutek byl spáchán dne 17. 12. 2014, a správní orgán zahájil řízení dne 12. 2. 2016. Tedy již po zániku odpovědnosti za přestupek.

[7] Dle stěžovatele není možné vycházet z přechodného ustanovení uvedeného v § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, neboť toto ustanovení je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, dle kterého *„trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“* Ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích se přitom vztahuje k trestnosti protiprávního jednání, je proto protiústavní. Žalobce dále odkazuje na argumentaci uvedenou v článku *K Ústavní (ne)slučitelnosti nepravé retroaktivity v otázce promlčení přestupků v novém přestupkovém zákoně* (viz T. Grygar, *K Ústavní (ne)slučitelnosti nepravé retroaktivity v otázce promlčení přestupků v novém přestupkovém zákoně*, Právní rozhledy 19/2017, s. 665), který přiložil jako přílohu ke kasační stížnosti.

[8] V této souvislosti stěžovatel dále upozorňuje na to, že jeho jednání bylo dříve kvalifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla, na který se vztahovala úprava prekluzivních lhůt dle § 125e odst. 3 silničního zákona. V průběhu řízení však nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou byla zavedena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, postihující identické protiprávní jednání, na kterou se vztahuje prekluzivní lhůta uvedená v § 30 nového zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že existují dvě skutkové podstaty, které se liší i v dalších aspektech, měl být stěžovatel v souladu s § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích postižen za přestupek, neboť prekluzivní lhůta je pro něj příznivější.

[9] Závěrem pak obsáhle cituje z rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017 – 37, ve kterém soud přihlédl ke kratší a pro žalobce příznivější prekluzivní době.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu. Kasační stížnost dle jeho názoru není důvodná.

III. Posouzení podmínek pro pokračování v řízení

[11] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 As 239/2018 – 41, (opětovně) přerušil řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 29 A 107/2016 - 32. Důvodem přerušení řízení (§ 48 odst. 3 písm. d/ s. ř. s.) byla skutečnost, že Ústavnímu soudu byl předložen návrh na zrušení § 112 odst. 2 věty druhé nového přestupkového zákona (veden pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20). Součástí posouzení předložené věci je i to, zda § 112 odst. 2 věta druhá nového zákona o přestupcích není v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[12] Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, dle § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů zrušil § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích.

[13] Vzhledem k výše uvedené skutečnosti, že Ústavní soud rozhodl, odpadla překážka řízení a soud podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl, že se v řízení pokračuje.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a je projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), primárně ovšem zohlednil závěry vyslovené Ústavním soudem v citovaném nálezu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

- [16] Dle § 30 písm. a) nového zákona o přestupcích „*Promlčecí doba činí 1 rok*“.
- [17] Dle § 31 odst. 1 téhož zákona „*Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal*“.
- [18] Dle § 31 odst. 3 téhož zákona „*[d]opustil-li se pachatel více přestupků, běží pro každý z nich promlčecí doba zvlášť*“.
- [19] Dle § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona „*[p]romlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku*“.
- [20] Dle § 32 odst. 3 téhož zákona „*[b]yla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání*“.
- [21] Dle § 112 odst. 1 téhož zákona „*[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*“.
- [22] Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu „*[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*“.
- [23] Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový zákon o přestupcích, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V ustanovení § 30 písm. a) stanovil jednotnou roční lhůtu k projednání přestupku. Ovšem dle § 112 odst. 2 téhož zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 „*[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.
- [24] Nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, plénium Ústavního soudu rozhodlo tak, že § 112 odst. 2 věta první nového zákona o přestupcích se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (25. 2. 2020). S účinností od 26. 2. 2020 tak § 112 odst. 2 téhož zákona zněl: „*Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“. Ústavní soud

ve zrušujícím nálezu vyslovil právní názor, že obrat „*lhůta podle věty první*“, jak je použit ve výše uvedeném znění § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích od 26. 2. 2020, je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu, který mu určil zákonodárce, tj. že jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[25] Ústavní soud posléze nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„[V] *nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábně, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.*

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. **Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.** Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[26] Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[27] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

[28] V projednávané věci se stěžovatel vytýkaných deliktních jednání dopustil dne 5. 12. 2014 a 17. 12. 2014. Jelikož do roku od spáchání deliktního jednání [dle § 30 písm. a) nového zákona o přestupcích] nedošlo k oznámení o zahájení řízení o přestupku či k jinému úkonu, který by přerušil běh prekluzivní doby (srov. § 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích) zanikla odpovědnost za první správní delikt dne 5. 12. 2015 a za druhý správní delikt dne 17. 12. 2015. Správní orgán I. stupně stěžovateli oznámil zahájení společného řízení o přestupcích (správních deliktech) až dne 12. 2. 2016, tedy po zániku odpovědnosti za správní delikty (uplynutí prekluzivní doby).

[29] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offo* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchané správní delikty (přestupky) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. V projednávané věci by pak bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[30] Ačkoliv plenární nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20 dosud nebyl ve Sbírce zákonů publikován, je zřejmé, že § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by nemohl Nejvyšší správní soud ani do doby publikace aplikovat, neboť by tím v konkrétní věci porušil ústavně zaručená základní práva stěžovatele. Jedná se totiž o analogickou situaci, jako když Ústavní soud v nálezu odloží jeho vykonatelnost ve smyslu odložení účinku derogace ustanovení právního předpisu. Navzdory tomu, že takové ustanovení ještě po přechodnou dobu zůstává součástí právního řádu, soudy musí při svém rozhodování zejména ve vertikálních vztazích vzít v úvahu skutečnost, že je v rozporu s ústavním pořádkem (srov. např. z poslední doby nález ze dne 11. 9. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 24/17, odstavec 76). Veřejné vyhlášení nálezu Ústavním soudem v této věci je notorií a jeho budoucí nevyhnutelná oficiální publikace ve Sbírce zákonů na tom již nemůže nic změnit. Nejvyšší správní soud pro výše uvedené o věci rozhodl, ještě před publikací citovaného plenárního nálezu ve Sbírce zákonů.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně i přesto, že shledal rozhodnutí žalovaného, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, zákonným, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele.

[33] Pokud jde o náklady řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 6.800 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 1.428 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 11.228 Kč.

[34] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 1 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 1 x 300 Kč. Odměna advokáta činí 3.400 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 9.114 Kč.

[35] Žalovaný je povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 20.342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu